

Úvodníček

Sedíš v mikrobuse, čumíš do Týpka, hlavou se Ti honí, že to vysvědčení mohlo být i horší – tak co ta mámatáta vyvádějí.

Před tebou strašně dlouhý tábor, televize tam nebude, počítač tam nebude, sladkosti tam budou jen na výletě, kde možná i zmokneš. No výhled strašný a příšerný.

No ale ber to i z té druhé stránky. Máma si konečně oddychne, jelikož Ti nebude muset každý den připravovat snídani, svačinu, večeři. Táta se celý měsíc nebude rozčilovat, že máš nepořádek v pokoji, že jsi přišel(šla) pozdě domů, že ve škole ty výkony stojí za

Prostě to vezmi tak, že to vlastně děláš pro své rodiče, že si konečně po dlouhé době pořádně odpočinou.

Kosa

Skrz Brdy (pc druhé)

Určitě se ptáte proč jsem vybral tento nadpis, že ano? A ještě když se tak jmenoval ten minulý. Odpověď bude jednoduchá, výstižná a hlavně jednoduchá. Protože se šlo z místa kupříkladu A do

místa, předpokládejme Ž, a to takovým způsobem, že přímo. Ta přímá cesta vedla durch (skrz) dobře známé pohoří Brdy. Fabián (obdoba Krakonoše v Brdech, leč bez sojky Práškačky) nám udělal zase skvělé počasí – našťěstí už nesněžilo.

Zajímavé je, že se lišila předpověď našich dvou televizních stanic. Ta jedna nejmenovatelná komerční (nezveřejnoprávní) televize Nova vsadila na šílená vedra, polojasno, bez deště a ta druhá nekomerční (veřejnoprávní) předpověděla v okolí Brd časté přeháňky. A kdo měl pravdu?

Takhle nějak to začalo. Od klubovny se jelo na Hradčanskou, stanici metra A, odtud přeplněnou podzemkou do zastávky Muzeum - přestupem na trasou C ku stanici Hlavní nádraží. Posbírat své švestky a můžeme vyrazit. Jelo se pantákem a to pouhých 27 kilometrů, pro někoho 16,78, mílí do Řevnic. Zrovna tam probíhal festival Blůs v lese. Chvilí si poslechnout blůzry, ale pak zase jít do obrovského krpálu, podívat se na Babku. Nejde o starou, protivnou ženu, nýbrž o kopec, ze kterého je vidět daleko. Místo na spaní se ve zdejším lese hledá špatně, je

to les hnusný. Postavit pára a ulehnout. Zjišťujeme, že ležíme v hradišti, které je určitě plné hrobů. Soudíme tak podle kostí keltských bojovníků, které tlačí mezi žebra. Po diskuzi, jestli čouhající hřebík visí i pro ty v Austrálii (došli jsme k závěru, že pro ty, co žijí na boku zeměkoule, takto umístěný hřebík trčí), jsme mohli v klidu spát.

Ráno po probuzení snídáme a čekáme až přijde trochu modra na té obloze. A už

stavíme se v Kytíně – v místním zařízení, kde spořádáme limonádičky. Začíná pršet a náš pobyt v restauraci se nečekaně prodloužil. Využíváme příležitosti k nakoupení kriket a hrajeme známou hru s kraketami – sejmi spolusedícího krukou. Přestává pršet a spěcháme pryč k lesu.

Před lesem je krásná louka, tak akorát na nějaký ten fotbálek. Jenže bez míče se

přichází. Sundat pařenišťata a balit, jenže ouha. Modro mizí a z oblohy padají husté lijáky deště, nám nezbyvá, než rychle si dobalit, a utíkat směrem k Babce (podruhé). Doběhneme pod převis. Vzápětí přestává lejt. Vystřnadíme sympatický páreček trampiků (čtí krátce), v klidu můžeme usušit Mokrověci (obměna Mokropsů). A my se můžeme vypravit na další cestu. V kopci pod Jezírkem padne otázka: Máte někdo frisbí? A odpověď: Naposledy spatřeno právě pod převisem. Jenže převis byl daleko hezkých pár kilometrů. Byla utvořena záchranná výprava na záchranu červeného létajícího talíře ve složení Vigo a Bužoch. Z toho plyne, že někteří účastníci zájezdu byli na Babce až třikrát. Naštěstí se vrátili s plnou.

Nastává čas oběda. A jelikož prší, obsazujeme jednu z mnoha chat, kde se v pohodě nasytíme. Přestává pršet a my razíme kupředu. Nedá se nic dělat,

hrát nedá. A kdepak zůstal míček? V hospodě. Tentokrát „mesenzrem“ (donašečem) bylo Morče s Hobem. Zatím

se hraje se znovuobjeveným talířem frisbí (to je divné).

Dostáváme zprávu, že se přijede podívat KONTROLA ZHORA v podobě trojnéhohého Kosy (měl tři nohy). Odbelháme se do lesa, nacházíme plácek, stavíme igelity. Místo už není plné kostí, nýbrž plné

madel, děr a spousty nepohodlných věcí. Okolí vypadá jako místo často obývané přemnoženými kňoury. Bohužel nestavíme protikančí zábrany. K večeri byli k máni nerůznější jídla. Třeba Orlíci si pochutnali na mokrych těstovinách úplně bez chuti. Připravit, pozor, spát. V noci našťestí nepřišel žádný kňour, takže klidná noc.

Ráno na všechny z nás číhá probuzení. Čekáme až nás přepadne. Už je tady. Strašná to věc. Osa snídání – vstávání – balení. Východ. Cestou si s námi Kosa povídá jeda ve svém motorizovaném oři, ale my šlapali po svých. Náčelník se rozloučil a odfrčel. My šli přes pole a lesy a došli až k nádraží – konečně pro tento výlet. Stačí navštívit místní malohaštičskou cukrárnu a nastoupit do vlaku. Zbývá už jen odjet. Jedeme 47 kilometrů až do Prahy. Tam jsme se taky rozloučili a šli po svých.

A jak tohle povídání ukončit? Snad jenom: Nemusí kapat, stačí když prší. A nebo obráceně?

„mesenzr“ Bužoch

Oheň

Tak tedy Oheň. Výborně. Pojdme na něj.

S odjezdem to bylo jako vždy poněkud komplikovanější. Vznikly totiž obvyklé dvě skupiny: čtvrtěčníci a pátečníci. Protože jsem patřil do skupiny páteční, tak dění čtvrtěční přeskočím. Bohužel, s tím se nedá nic dělat.

Moc se nás nesešlo, ale i nízký počet bohatě stačil na záluďné zmatení, které vyústilo v dokup lístku. Situaci navíc ještě

zkomplikoval Hakis, který dorazil pozdě a do vlaku nastoupil, řekl bych, za pět vteřin dvanáct. Paní průvodčí z nás tedy později radost příliš neměla, ale byla laskavá a pokusila se vyhledat na Anežkou předloženou kartičku slevu. Pokus nevyšel. Co se dá dělat.

Konečně se objevila cílová stanice, vystoupili jsme a vyrazili směrem Oheň. Cestu nám však ulehčilo mobilní oznámení, že se máme odebrat tam, kde se Gíza minule ztratila a kde také budeme vyzvednuti motorizovanými hodnými lidmi. Ano, jimi byli Kosa se Zuzanou. Naložili

jsem si tedy věci do vozidel a vozíku a nechali se unášet směrem cíleným, tedy do prostor bývalé střeľnice u Osinalic. Toť krásná louka. Bylo sice podmračeno až zataženo, ale co se dalo s tím počasím dělat?

Pochopitelně že nic. Ale sobota to lehce vylepšila. Sluníčko, sem tam mráček, přeháňka a takové zamžení. Téměř idyla horského hotýlku. Jelikož byla hranice vybudována již čtvrtěčníky v pátek, a s ní mimochodem i řada dalších nutných úkonů, pustili jsme se do dalších k akci Oheň přidružených činností, mezi které patřila například stavba volejbalového hřiště, dále sběr smůly a její zpracování na kapalinu, vaření oběda, dřevorubecké činnosti pro vytvoření palivové zásoby ohně atp. Každá legrace však musí jednou skončit a tak se také stalo. S tím se nedalo

nic dělat.

Po legraci má následovat zábava, a pro tu je na Ohni připravena tradiční Nibowaka s veškerými jejími záłudnostmi. Nevím jaká byla loni, ale letos byl terén možná trochu

v podobě rizota, jehož množství skýtalo až pět přidání, což není na kočovnických akcích úplně běžný jev. Mohlo být dokonce uskutečněno i přidání šesté, nebyť nešťastného vysypání sýra psu.

K přejetí tak nedošlo a energie sbalená v žaludku našla uplatnění při volejbálku. Mač mezi dvěma téměř stejně věkově rozdělenými skupinami, které vznikly magickým mixem rodičů, přátel a současných členů skončil jednoznačným vítězstvím silnější strany. Silnější, má-li štěstí, vyhrává nejen podle zákonů přírody, ale i dle pravidel sportovních.

zapeklitější, všichni ho však zdárně zvládli, ke zranění nedošlo, což je samozřejmě to nejdůležitější. Vítězem se stal Ikarus, ale protože jsem měl možnost nahlédnout do zákulisí zpracovávání výsledků, tak musím říci, že například pátá otázka byla po dlouhou dobu vyhodnocování velkým otazníkem, který neustále nechával branku určení vítěze otevřenou. Vše vyřešilo nakonec Marcelovo rozhodnutí zjistit pravdu a tím byl i vítěz definitivně potvrzen. Potvrzen natolik skálopevně, že nebylo možno s tím cokoliv dělat.

Tak, tak. Po, před a v průběhu Nibowaky se samozřejmě odehrála řada nerůznějších her, v kterých získané vítězství bylo později odměněno, ale nepředbíhejme. Čas má svůj řád. Tak jako i průběh Ohně. Tak to je a tak to i bylo. Nedá se nic dělat.

Naprosto vhod přišla všem večeře

S tím se nedá nic dělat.

A zanedlouho vzplál Oheň. Nejslavnostnější okamžik v kočovnickém roce. Celoroční bodování bylo uzavřeno a vyhlášeno, vítězové oslaveni a odměněni. Hurá Helmutovi, Ajdamovi, Ikarusovi a všem dalším a i všem dalším vítězům nerůznějších her. Bravo! Bravo! Písne propojovaly, hry kol ohňové bavily a všichni se veselili. Však se ani nedalo nic jiného dělat.

A dále bych už nepsal. Neděle již byla pouze ve znamení balení a návratu, tedy ničeho zajímavého. Dovolil bych si tedy

skončit své ohlédnutí. Necht' jsou naše dny šťastné. A s tím se sakra dá něco dělat.

Hurá!

Gimli

Historka non est magistra vitae

(čili historka není učitelkou života)

Je tu velmi netradiční rubrička s velmi

netradičním textem. Dnes si budeme vyprávět, co se stalo na jednom výletě konaném 18.6. – 20.6.1989 jmenujícím se Oheň. Předem upozorňuji, že slabší národy by nemusely psychicky vydržet nápor vzniklý po přečtení tohoto článku, a to proto, že se v něm vůbec nic nestane. Čtěte pomalu a vyslovujte pečlivě. Upozornění: Při psaní tohoto článku nebyl zabít ani jeden nosorožec. Nezbytné instrukce a upozornění máme za sebou, takže můžeme začít...

I tento Oheň jsme se sešli před školou (dnes se scházíme před klubovnou viz minulá týpko). Po sebrání všech jsem se přesunuli na nádraží a dobrali zbytek pátečníků. Čtvrtečníci byli již od čtvrtka na

místě. Jednoduchým způsobem jsme se přesunuli do Loužku u Střížovic, Střížovic u Pěčnice, Pěčnice u Turnova. Po příchodu jsme si lehli a spali. Ráno jsme se vzbudili, nasnídali, postavili zbytek staveb a zahráli si nějaké veselé hry. Také jsme si zaběhli Nibowaku*. Oběd. Další hry a přípravy na večer. Večeře. Krátce po večeři si vedoucí a někteří rodiče zahráli proti sobě volejbalový zápas. Vedoucí vyhráli. Pak už

byl slavnostně zapálen Oheň, odměnění vítězové bodování, Nibowaky a odpoledních her. Mezitím nám hrála kapela. Moc se nám to líbilo. Za malou chvíli po hrách, asi v půl dvanácté, jsme šli spát. Ráno po probuzení jsme se nasnídali, uklidili, zabalili si a vyrazili na cestu na vlak. Do Prahy jsme dojeli docela brzo.

Upozornění: Všechno se opravdu stalo. Nic z toho není pravda.

Takhle skončilo naše poslední

vyprávění a také náš školní rok, tak se mějte pěkně o prázdninách a na táboře, a tak vůbec. Vše nejkrásnější vám přeje:

AnežKA

P.S. Nikdy se neučte z historie, je pěkně nudná.

* Mimochodem, víte, co znamená

Nibowaka? To je název starého indiánského kmene, který svým chlapcům po dosažení určitého věku dával jako zkoušku mužnosti právě takový běh, který několik z vás před dvěma týdny absolvovalo. Takže, každý z vás se mohl stát potenciálním mužem, tak to mějte na vědomí a pápálálá zase za dva měsíce.

Fotokousek

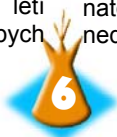

se odvážil pochybovat, ale to sem dnes nebudu zatahovat, na takové bláboly nemáme čas. Raději si povězme něco o dnešní fotce měsíce, tentokrát již táborové (platí zejména pro ty z vás, kteří zrovna sedí v mikrobuse směrem Lesná nebo si čtou Týpko na tábořišti, tudíž se někde zažívají, místo aby PRACOVALI!). A proto i lokalita vzniku fotografie je táboru velmi blízko – pochází z Velké Chyšky neboli Big Squatu pro angličtináře.

Co je tedy na snímku k vidění? Laik na první pohled pozná, že se jedná o několik velmi podobných automobilů, odborník dodá, že podobnost spočívá v červené barvě, kterou všechny vozy oplývají, a expert vám navíc řekne, že jsou to všechno vozy značky.....(cenzurováno kvůli reklamě). Já vám k tomu mohu ještě říci, že všechna

čtyři auta parkují před JZD Velká Chyška. To nás však vybízí k otázce: Ale proč všechna takřka stejná? Vysvětlení je jednoduché. O neplánovanou reklamu vozů této značky se nepostaral nikdo jiný než Kosa (na snímku zcela vlevo, ne Kosa, ale jeho auto). Ten totiž dorazil do JZD se svým červeným závodním autem a kočkou domácí, kterou hodlal vyměnit za jiné, praktičtější domácí zvíře. S kočičkou se totiž poté, co ji Bužu vydráždil prachovkou, že překousla trubku od topení, zkrátka vydržet. Kosa si

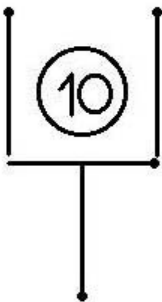
Dobrý den, celý den, bába letí natolik, komínem. Tak o pravdivosti této věty bych nedalo

představoval výměnu za nějaké klidnější zvíře, například králíka či prase. S tím bohužel neuspěl (kočku nikdo nechtěl), zato však způsobila pozdvížení jeho ortéza. Mezi místními se totiž rozšířila fáma, že ortéza je v ceně vybavení vozu. Taková jinak nepraktická věc najde v JZD široké využití – slouží jako ochrana před divokým skotem a člověk se ani moc neumaže. To, že to s tím vybavením není zas tak úplně pravda, zjistili všichni až po koupi vozu, kdy už se nedalo nic dělat. Proto je tato fotka tak vzácná – do Chyšky už se Kosa s autem neodvážil, jelikož zde má z neznámých důvodů špatnou pověst. Tak ať to na táboře fotí!

Marcel

Luštěnky

Tak, děti,
než vám
vychladnou
mozkové závit
prázdninovým
lenošením,
dovolila bych si
vám ještě
předložit nějaké luštivo. Předpokládám, že v autobuse se vám nechce příliš čist, a tak mám pro vás extra porci obrázkových luštěnek. A po dlouhé době přišel čas opět na křížovku, tentokrát s táborovou tematikou.

1. Najděte 6 rozdílů mezi telefonisty

2. Zjistěte, které zvířátko má na krku svojí hlavu

3. Přemístěte 2 zápalky tak, aby se mince ocitla mimo lopatku

4. A na závěr křížovka. Náповědou vám může být, že všechna slova (včetně tajenky) se vztahují k táboru.

1) dřevěné tyče nesoucí plachty na stanech; 2) transportovatelná táborová kuchyňka; 3) oddílové autíčko; 4) nádoba na tekutiny s výpustným kohoutem; 5) stavba určená k čištění zubů, celých lidí popř. nádobí; 6) jídlo mezi obědem a večerí; 7) skupina lidí nesoucích vlajku na nástupu; 8) stavba umožňující přechod přes potok suchou nohou; 9) jáma, do které se vylévá použitá voda.

Řešení: 2. svojí hlavu má žirafa 3. Přemístíme zápalky tak, že

1																				
2																				
3																				
4																				
5																				
6																				
7																				
8																				
9																				

výsledná lopatka bude otočená na druhou stranu. 4. Tajenka je: rozcvička

Morče

Bodování

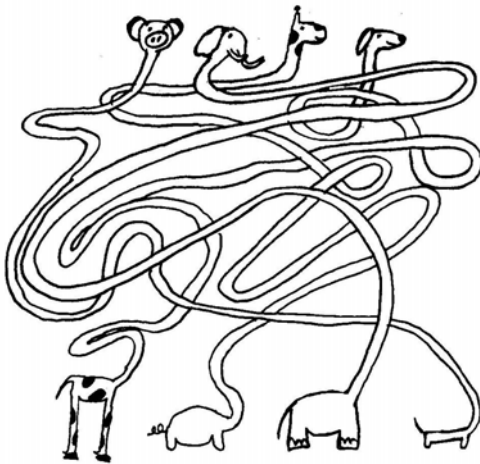
Tak a máme tu poslední tentoškolnoroční bodovací článeček plný odhalujících statistických informací.

Táááák:

Do této doby se nakreslilo 4070 dílků. Vezmeme-li v potaz šířku jednoho dílku a

poskládáme-li je vedle sebe, vyjde nám řada dlouhá celých 6919 mm, což si každý může přepočítat na kilometry, popřípadě

míle. Průměrně rychlý mravenec urazí takto stanovenou trasu za 578 sekund. A šnek ještě pomaleji. Tato řada obtočí zeměkouli přesně 0,0000001726krát. Za to středně vypasený pomeranč obtočí 25,62593krát. Naopak kdybychom dílky poskládali na sebe, vznikne sloup vysoký 2849 cm, což sahá téměř do poloviny Petřínské rozhledny. Průměr na osobu činí 224 bodů. A třešnička na konec: Svými body jste zabrali 11,6% činné bodovací plochy. Z čehož plyne, že každý z vás by mohl mít devětkrát více bodů a to i s rezervou. Dále nám během při bodovací činnosti vypadalo 7483 vlasů. Zadané údaje vám stačí k vypočtení jakýchkoli dalších parametrů, které zde nejsou uvedeny.

Tentokrát bylo bodů málo, tak příští rok začněte líp a skončete také

Chobod a Robod (Bužu a Vigo)

